

ZPRÁVY

Mezinárodní konference Educational Change in the Global Context se bude konat v Praze na Univerzitě Karlově, Pedagogické fakultě ve dnech 30. srpna – 4. září 2010

Organizátory konference jsou Univerzita Karlova – Pedagogická fakulta, Centrum základního výzkumu školního vzdělávání, ve spolupráci se Sekcí srovnávací pedagogiky. Jednacím jazykem bude angličtina. Tematické zaměření sekce:

1. Reakce vzdělávacích systémů na globální výzvy a současná role srovnávací pedagogiky
2. Transformace vzdělávání po zhroucení totalitních režimů
3. Změny školy směřující k jejímu zdokonalování
4. Měníci se přístupy ke kurikulu a kurikulární politice
5. Vztah pedagogického výzkumu a vzdělávací politiky: skutečné partnerství, nebo skrytá animozita?

Formy prezentace: referáty, sympozia, postery.

Významná data: 31. ledna 2010 – ukončení registrace a zasílání návrhů příspěvků
Další informace o konferenci: <http://EdConf2010.pedf.cuni.cz>.

Eliška Walterová (PedF MU Praha)

Projekt Centra podpory inkluzivního vzdělávání (CPIV)

V druhé polovině roku 2009 odstartoval v Brně a dalších městech ČR nový projekt zaměřený na práci se školami. Projekt, financovaný ESF a MŠMT, nese název *Centra podpory inkluzivního vzdělávání* a jeho realizátorem je IPPP ČR.

Základním cílem CPIV je podpora školských zařízení a škol, které by postupně měly dokázat samy zavádět vhodné nástroje (metodiky, formy výuky apod.), jež pomohou naplňovat individuální vzdělávací potřeby každého dítěte. Projekt vychází z „jednoduchého“ předpokladu, že v podstatě *každý* žák, který je schopen vzdělávat se v tzv. hlavním vzdělávacím proudu, by k tomu měl dostat příležitost, tzn. učitelé a školy by mu ji měly být schopny poskytnout (podrobněji viz www.cpiiv.cz).

Závěrem se nabízí otázka: Proč o projektu CPIV informujeme právě v tomto časopise? Odpověď je vcelku snadná – CPIV se totiž v neposlední řadě bude snažit *být mediátorem* (jakýmsi „tlumočnickem“) mezi pedagogickými a pedagogicko-psychologickými výzkumnými institucemi s jejich vědeckými poznatky na straně jedné a běžnou praxí škol, kde tyto poznatky ne vždy nacházejí své uplatnění, na straně druhé – učitelé často jednoduše nemají čas (a někdy ani dostatečné odborné znalosti) sledovat množství různých výzkumů, které se jejich práce nějakým způsobem týkají.

Josef Lukas (CPIV Brno)